

Vuoden koululaisliikkuja

Liikunta on kivaa

Olen Rania Mattila 14-vuotias (täytän lokakuussa 15) tyttö Lohjalta. Liikunta on suuri osa vapaa-aikaani. Siihen on helppo yhdistää kaverit ja hyvä fiilis. Harrastan jalkapalloa ja käyn säännöllisesti kuntosalilla ja lenkkeily on helppo tapa purkaa turhaa energiaa. Jalkapallotreeneissä tulee viikossa käytyä 2-3 kertaa ja esim. kesälomalla on helppo pyöräillä kentälle sitä pelailemaan kavereiden kanssa.

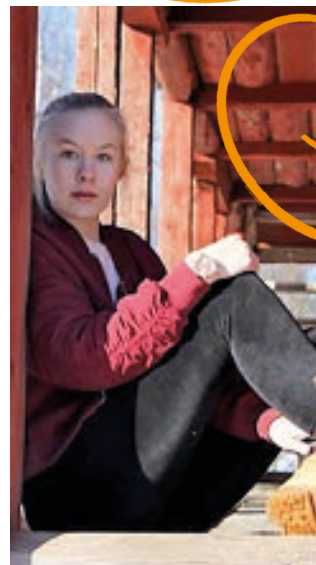
Luin aiempia koululaisliikukujakirjoituksia ja aloin miettimään, että jokaisella on tarve kehittyä omassa lajissaan kuten minullakin, mutta tarvitseeko aina olla suuria tavoitteita. Vai onko se väärin jos haluaa harrastaa jotain lajia vain siksi, että se on kivaa ja siitä saa hyvän piristyneen lop-

pupäivään. Itse nimittäin en ole hirveän kilpailuhenkinen. Tietenkin tiedän sen tunteen, kun voittoa ja se on ihan pirun hyvä tunne. Pääasiassa en kuitenkaan harrasta jalkapalloa siksi, että haluaisin olla paras. Kun on huono päivä ja käy treeneissä huomaa sen jälkeensä pahan olon juosseen jo kauas pois.

Muistan kuinka pikkutyttöni Rania 5v juoksi pallonhakijana kun ”isot” pojat pelasivat jalkapalloa naapurissa. Kun kasvoinkin, pääsin mukaan pelailemaan, mutta aloin treenamaan jalkapalloa vasta noin vuosi pari sitten. Välillä tulee myös ajateltua että olenko jotenkin liian ”poikamainen” kun en harrasta tanssia ja telinevoimistelua, mutta toisaalta onko sillä mitään merkitystä mitä lajia harrastaa kunhan

itse nauttii siitä mitä tekee.

Olen kasvanut isovelji kasan kanssa, kunnes sain sisken, joten tuokin saattaa olla syy siihen miksi juuri jalkapallo eikä tanssi. Olin noin 2v ja katsoin luistelukentän laidalla kun ne samat ”isot” pojat luistelivat. Minä tietenkin tomerana tyttöinä käskin äitiä käydä ostamassa minulle luistimet ja niin opettelin luistelemaan. Pitää siis muistaa mitä tahansa voi oppia ja saavuttaa kunhan vain on tahdonvoimaa ja ei luovuta. Talvilajeista puheenollon opettelin jo nuorena lautailemaan. Isä oli minun ja veljeni ”valmentajana”. Lautailunkin kanssa jääräpäinen pikkutyttö meni poikien mukana hissijonoon, mutta tietenkin äiti tulee heti sanomaan että minä tarvitsen lautailukengät. Kopautan jalat yhteen ja tius-

kaisen no onhan minulla kengät. Laskettelu on minusta hieno laji ja vaikka aloitin laskeamaan laudalla vaihdoin sukseen ja nykyään taas tykkään lautailla vaikka en ole siinäkään mikään mestari, nautin siitä silti. Pakotan vielä jonain päivänä vanhimman veljen rinteeseen minua opettamaan.

Rania Mattila
LIITO 2/2018